

Nr 9.

Av herr **Bergström** i Bäckland **m. fl.**, om *höjning av det utav Kungl. Maj:t äskade anslaget till byggande av enskilda utfartsvägar i vissa landsdelar.*

Motortrafiken som samfärdsmedel har givit våra vägar, och icke minst de stora stråkvägarna, en alldeles särskilt stor betydelse för den allmänna trafiken.

För att vägarna, och framförallt det sistnämnda slaget vägar, skola kunna i detta avseende helt utnyttjas, har man, och det med rätta, under senare tider gått in för ett rationellt vägförbättringsarbete. De landsvägar, som bliva föremål för ett sådant förbättringsarbete, kunna t. o. m. uppbära en motortrafik, som i viss utsträckning motsvarar fördelarna av en järnväg.

På samma gång som landsvägarnas förbättrande medför stora fördelar för trafiken i allmänhet få därigenom också de byar, större eller mindre, som ligga i omedelbar närhet av vägarna sin vägfråga löst. Annorlunda ställer det sig för byar, som befinna sig mer eller mindre på sidan om här angivna vägar. Om ock förbättrandet av den allmänna trafiken har en viss betydelse för dessa byar, så kvarstår som deras största angelägenhet på här berörda område att få en någorlunda välbyggd utfartsväg till närmaste landsväg eller till någon ordnad väg för övrigt, som står i förbindelse med landsvägsnätet.

Man får icke heller förvånas över att obygdens folk och de, som för övrigt bo inom byar, som äro mer eller mindre i saknad av vägar, sträva efter att få väg, om ock sådan av enklare typ. Förnödenheter, som andra kunna erhålla på ett mycket bekvämt sätt, måste de människor, som vi här tala om, skaffa sig under avsevärda svårigheter. Och särskilt när det gäller livsmedel, är det ju så, att dessa måste skaffas, huru prissfördrande transporten än kan bliva. Olägenheterna vid sjukdomsfall, då läkare eller lasarettsvård måste anlitas, som avsaknaden av ordentlig väg medför, äro mången gång av sådan beskaffenhet, att de kunna utgöra en verklig risk för de sjuka. Det kan icke heller förnekas, att allt eftersom de allmänna landsvägarna förbättras genom allmänna medel kunna de väglösa byarna med allt starkare rätt framföra kravet på hjälp från det allmännas sida till lösandet av sina speciella vägfrågor.

Kravet på stöd från statens sida för byggandet av enskilda utfartsvägar utgör kanske ett av de mest beaktansvärda, när det gäller anslag till vägväsendets utveckling och förbättring.

De ansökningar inom olika län om bidrag till byggandet av enskilda utfartsvägar och vars anläggningskostnader kunna räknas i miljoner kronor avse ju icke att förbättra landsvägar för beredandet av t. ex. en ökad motortrafik utan för att förhjälpa väglösa byar till väg av enklare typ eller att bereda möjligheter att sätta i stånd en i dåligt skick varande utfartsväg.

Om ock de enskilda utfartsvägarna ha enklare byggnadstyp än andra, utföres ändå deras byggande nu på ett sådant sätt, att de äro i stånd att uppbära en rätt livlig motortrafik. Från statens sida kunna förvisso icke för närvarande åstadkommas vägar på något fördelaktigare sätt än genom anslag till de enskilda utfartsvägarna. Som ett exempel härpå kan nämnas, att till byggandet av en enskild utfartsväg, som helt nyligen blivit avsynad som färdig och vars anläggningskostnad uppskattas till omkring 30,500 kronor, har staten lämnat omkring 6,000 och vederbörande landsting 3,000 kronor.

Då intressenter uti sådana enskilda utfartsvägar, som äro på förslag att byggas, äro redo att göra de största uppoffringarna för vägföretagens realiserande, borde det vara en statens plikt att bidra till att så många som möjligt av dessa planerade företag kunde komma till utförande.

Under de för handen varande gynnsamma förhållandena borde en höjning av det äskade anslaget till byggandet av enskilda utfartsvägar kunna ske från begärda 275,000 kronor till den av väg- och vattenbyggnadsstyrelsen föreslagna summan, nämligen 365,000 kronor.

På grund av denna motivering få vi vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta höja det i Kungl. Maj:ts proposition nr 1, sjätte huvudtiteln, begärda beloppet av 275,000 kronor för byggandet av enskilda utfartsvägar i Norrland, Dalarna, Värmland och norra delarna av Örebro län för budgetåret 1929/1930 till 365,000 kronor.

Stockholm den 15 januari 1929.

O. Johansson
i Edsbyn.

Johan Olofsson.

And. Hilding.

Ernst Lundgren.

P. Bergström
i Bäckland.

Carl Jansson,
Edsbäcken.

C. O. Johansson,
Sollefteå.